

คนยุคปัจจุบัน ที่ถือว่าเป็นคนเต็มคน ต้องอวตารได้ การอวตารไม่ใช่สิทธิพิเศษอีกต่อไป

ระหว่างนั่งอ่านหนังสือไปเขียน บล็อก ไป เข้าวันที่ ๑๒ เมย. ๕๖ ผมเพิ่งแว่วว่า สมัยนี้คนเราอยู่หลายที่ในเวลาเดียวกันได้ เพราะเรามีทั้งพื้นที่จริง และพื้นที่เสมือน
อา! อวตารในเรื่องรามเกียรติ์ มาเป็นจริงในช่วงชีวิตผมนี่เอง

ผมอวตารได้มาตั้งหลายปีแล้วโดยไม่รู้ตัว

และที่จริงใครๆ ก็อวตารได้โดยไม่ยาก ไม่จำเป็นต้องมีสิทธิพิเศษ ขอให้มึนทึบด้าน ไอซีที และมีสาระที่น่าสนใจเอาไปห้อยไว้ในพื้นที่ไซเบอร์ ก็เท่ากับอวตารได้
คือแสดงบทบาทได้โดยตัวจริงไม่อยู่ที่นั่น

คนยุคปัจจุบัน ที่ถือว่าเป็นคนเต็มคน ต้องอวตารได้ การอวตารไม่ใช่สิทธิพิเศษอีกต่อไป

นั่นคือ “คนมีการศึกษา” ในปัจจุบัน ต้อง ลปรร. (แลกเปลี่ยนเรียนรู้) กับคนทั้งโลก ในพื้นที่ไซเบอร์ ได้ และทำอย่างสม่ำเสมอ ใครอยากรู้จักเรา
แต่เข้าไม่ถึงตัวจริง ก็เข้าไปทำความรู้จักในพื้นที่เสมือนได้

ใครไม่มีตัวตนในพื้นที่เสมือน ถือเป็น “ผู้ด้อยโอกาส” ในโลกปัจจุบัน

คนดี ไม่ว่าในยุคสมัยใด ต้องเป็น “ผู้ให้” มากกว่าเป็น “ผู้เอา” หรือ “ผู้รับ” การให้แก่มโนโลก ในพื้นที่เสมือน เป็นการให้อย่างหนึ่งในยุคสมัยปัจจุบัน คือให้การ ลปรร.
คนที่ให้การ ลปรร. ในพื้นที่เสมือนไม่เป็น ถือเป็นผู้ด้อยการศึกษา

ในโลกยุคปัจจุบัน ความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติของตนเอง ถือเป็นความรู้ที่มีความจำเพาะ หากจากที่อื่นไม่ได้ การเอาความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติ (tacit knowledge)
มาแลกเปลี่ยน จึงมีค่ายิ่ง และการแลกเปลี่ยนที่สะดวกและกว้างขวาง คือแลกเปลี่ยนผ่าน พื้นที่ไซเบอร์

อวตารยุคไอซีที

เขียนโดย น.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันพฤหัสบดีที่ 06 มิถุนายน 2013 เวลา 00:00 น. -

วิจารณ์ พานิช

๑๒ เม.ย. ๕๖

คัดลอกจาก <http://www.gotoknow.org/posts/538046>